

Antoni Brufau i Néstor Kirchner, reunits a Buenos Aires el passat mes de gener

LEO LA VALLE / EFE

Repsol YPF s'endinsa en el mar argentí

Federico Rivas Molina
CORRESPONSAL
BUENOS AIRES

El grup petrolier invertirà 107 milions d'euros en l'exploració d'aigües argentines de la mà de l'empresa estatal Enarsa

Repsol YPF es llançarà mar endins a la recerca de noves reserves de gas i petroli. Com era d'esperar, la zona elegida estarà ben al sud del globus, a la plataforma atlàntica de l'Argentina, país on la companyia espanyola produeix la meitat de la seva facturació anual mundial.

Els drets exploradors de la zona, d'un milió de quilòmetres quadrats, pertanyen a la flamant petrolera estatal Enarsa, creada pel govern argentí com a reacció a l'onada privatitzadora dels 90, quan es va lliurar la totalitat dels pous existents en el continent a empreses estrangeres.

"El nostre interès màxim és col·laborar amb Enarsa en el domini miner que posseeix per veure si podem tenir èxit i explorar en aigües argentines; és una prioritat. En sísmica farem una inversió inicial de 129 milions de dòlars (107 milions d'euros)", va dir el president de la petrolera, Antoni Brufau, al sortir d'una entrevista amb el president Néstor Kirchner a la Casa Rosada. El directiu va aclarir que en aquesta suma no estan inclosos els desenvolupaments de pous i va assegurar que "de tenir èxit, les xifres [d'inversió] poden ser extraordinàriament molt més altes".

OBJECTIUS MÉS AMPLIS

Malgrat les dificultats i els alts costos que suposa la recerca de petroli al mar, les expectatives de l'empresa espanyola no són poques. El seu director de Finances, Carlos Olivieri, va dir que encara "falta explorar el 90 per cent de les conques marítimes del país, cosa que implica un bon potencial, encara que es consideri que al mar argentí la possibilitat d'èxit no supera el 10 per cent". Segons l'acord assolit, l'empresa estatal argentina aportarà els drets d'explotació i tindrà una participació minoritària en les societats que formi per a aquest projecte.

No obstant això, el pla anunciat per Repsol

YPF al mar argentí forma part d'un altre més ambiciós de societat comercial amb Enarsa. Ja l'any passat, durant la presentació pública de la petrolera estatal, la Casa Rosada havia anunciat la seva intenció d'associar-se amb el sector privat per a projectes conjunts. Va ser així que es va tancar un acord amb Petrolis de Veneçuela (PDVSA), amb qui avui dia té dues estacions de servei a Buenos Aires, i un altre amb la brasilera Petrobras. Però Enarsa no compta amb naftes pròpies i les compra al mercat. Part de la negociació amb Repsol YPF apuntaria també a aquest sector, tot i que les parts prefereixen anar "pas a pas" i van concentrar els anuncis només en l'exploració.

Però ningú amaga que l'objectiu final del conveni seria molt més ampli: des de l'exploració i explotació de camps petrolers fins a arribar al refinat del petroli i la distribució. "Si bé l'acord amb Repsol té objectius amplis, avui estem més avançats en l'exploració d'àrees *off shore*", va explicar el president d'Enarsa, Luis Corsiglia. "Encara no hi ha res firmat, però al ritme que s'està avançant abans de finals d'any ja hi haurà concrecions", va confirmar el funcionari argentí.

De totes maneres, la societat amb Enarsa serà només una mínima part del que Repsol YPF té pensat fer a l'Argentina. Brufau va presentar el nou pla estratègic per a la companyia, que abasta el període 2005/2009, i que reemplaça la programació que havia fet el seu antecessor, Alfonso Cortina. Segons el que va anunciar per l'executiu, l'empresa invertirà arreu del món 21.000 milions d'euros, dels quals 5.318 milions es destinaran al país sud-americà, un 10 per cent més que en el període 2000/2004. El 73 per cent d'aquesta xifra es decantarà en l'exploració i producció de cru i gas natural, un altre 23 per cent es destinarà a millorar les refineries existents i el 4 per cent restant al sector petroquímic.

TANT X TANT

Catalunya com Delaware (I)

RAMON TREMOSA I BALCELLS

Departament de teoria econòmica, Universitat de Barcelona

Delaware és un petit Estat de la costa est nord-americana. Amb només 900.000 habitants i 3.000 quilòmetres quadrats pràcticament passa desapercbut al mapa, envoltat de grans Estats com Nova Jersey, Pennsilvània i Maryland. Les seves principals ciutats, Dover i Wilmington, són molt més petites que les potents Nova York, Filadèlfia, Baltimore i Washington.

Situada entre la capital política i financera dels EUA, Delaware fa temps que va decidir competir des de la qualitat dels seus serveis públics. Avui Delaware és reconegut als EUA com el primer Estat en la constitució de societats: prop del 40% de les empreses que figuren al New York Stock Exchange i més del 50% de les 500 empreses que apareixen en l'índex de la revista *Fortune* hi tenen la seu social. Delaware, que com els altres Estats gaudeixen d'una àmplia capacitat real d'autogovern, també disposa de la legislació societària als EUA que millor respon a les necessitats específiques de les empreses. Aquest fet és especialment important en l'àmbit empresarial de les fusions, les adquisicions i les maniobres defensives contra les ofertes públiques d'adquisició d'accions.

Així, entre d'altres raons que expliquen el seu èxit, el govern de Delaware 1) gaudeix d'una gran reputació pel que fa a la capacitat d'atendre les necessitats tècniques i jurídiques de les empreses; 2) fa que els costos dels litigis legals siguin els més baixos del país; 3) disposa d'un poder judicial propi altament eficient, que ofereix tribunals especialitzats que en molts casos eviten la via judicial, i d'uns funcionaris públics que donen la més ràpida solució als diferents tràmits; 4) és

Els Estats dels EUA són quasi independents fiscalment i practiquen una forta competència impositiva que tendeix a reduir la despesa pública supèrflua

el més innovador i el que abans adopta disposicions que han funcionat en altres Estats i països. I a redós del sector públic, advocats i empreses de serveis jurídics de Delaware han desenvolupat una alta capacitat en temes mercantils, que sovint els converteix en precursors en la resolució de moltes qüestions, la complexitat de les quals supera en molts casos les operacions societàries normals. Si en volen saber més llegeixin el llibre *Estado competitivo y armonización*

europaea, de Manuel Ballbé i Carles Padrós (Ariel).

Michael Porter va afirmar a Bilbao l'any 2002 que la grandesa dels Estats Units no es deu a la capital, Washington DC, sinó al fet que els Estats són quasi independents fiscalment i practiquen una forta competència en política fiscal, que tendeix a reduir la despesa pública supèrflua i a fer més eficient el sector públic. Delaware té molta llibertat i capacitat per a crear i suprimir impostos, canviar legislacions sobre moltes matèries i millorar contínuament més que els altres Estats veïns. Si Delaware és demòcrata i aposta per un pes elevat del sector públic en l'economia (com ara Finlàndia), però està envoltat d'Estats republicans que aposten per un pes baix del sector públic (com ara Irlanda), el diner públic a Delaware haurà d'estar tan ben gastat i ser tan productiu com ho seria el capital privat: en cas contrari, les empreses i les persones de Delaware poden situar els seus domicilis fiscals als Estats veïns.

Raons d'eficiència i comparacions internacionals faciliten arguments prou sòlids per a procedir a una descentralització real i efectiva de la justícia a l'Estat espanyol, ja que el procés competitiu de prova i error entre administracions permet una millor identificació de les mesures societàries òptimes. En això es basa el nou Estatut del País Basc quan sol·licita un Tribunal Suprem basc que esgoti la via judicial.

La competència, que és bona entre empreses perquè les fa més eficients, també ho és per a les administracions, que competeixen en la qualitat dels béns i serveis públics proveïts. Per això, si Catalunya vol ser també com Delaware, abans que el 50% de tots els nostres impostos, no seria millor disposar íntegrament dels dos grans impostos directes, IRPF i societats, i amb plena capacitat normativa?